

Cséby Géza

Egykor én is...

Egykor én is
ott feküdtem,
legényes ifjúságom
idején,
a vén diófa
lombjának
árnyékot adó
hűvösében.
Fürge pillangók
cikáztak
a kéklő ég alatt,
lestem a Badacsony
meredek lejtőin
lefutó szőlőtőkék
katonás sorát,
Bacchus lakául szolgáló
borórzó pincéket
s a hegy
bánya-vájta
szürke sebét.
Ha leszaladtam
a kút melletti úton
a rézgálic illatú tőkék közt,
vörös-bőrű körték
nektárát szürcsöltem
és ellophattam
a forró levegőben
röpdöső
vad darazsak
elől
az érett,
öklömnyi gyümölcsök

zamatát.
Néha
Tóth Annuska,
a vincellér lánya
szegődött
játsszótársul,
máskor
Laci bátyámmal
róttuk Lábdi poros,
Római útját,
vagy felkapaszzkodtunk
meredek lépcsőin
a hegynek –
egészen
a Rodostóig.
Vele jártam először
Ranolder
híres keresztjénél,
a hegytetőre
bivalyokkal –
vagy másfél évszázada –
felvontatott
kőkorpusznál.

Évtizedekkel később,
Wollmuth Péter polgármesterrel
lépdeltünk
a moha-lepte lépcsők
kicsorbult fokain,
fel a Rodostóig,
Tatayék egykori házáig -
emléktábla avatóra.
Ott álltunk
Ágotával és
Gézával*
az omladozó

falak
árnyékában,
a szűrös bozóttal
benőtt terasz
hiányos kőlapjain
kerestük
a már fel nem tároló
régi tájat.
A bazalttól felforrósodott
forró nyarak
és a fagyos telek
emlékét...

Mára távoli üzenetek
hordozói lettek,
a Ranolder-kereszt
kövei közt egykor
szaladgáló
apró gyíkok,
a sziklaoszlopok
meredek,
számunkra
megmászhatatlan
bazaltorgonái,
a gálic-szagú
cementhordók,
a Római út
nyári napokon gomolygó
pora
s a gyermekkor
megannyi
gondtalan
játszódása.

Ifjúkorom egykori
víg napjai

jutnak eszembe.
Mert emlékszem
a fák közt megbújó
Szent Ignác kápolnának
harangszavára,
a reggel
álmosan ébredő,
harmatosan üde
tájra,
az élesen füttyentő
vonatra,
a rokon Mojzerékre,
akik –
nagybátyámhoz hasonlóan
átmentettek valamit
annak a régi
úri világnak
hangulatából.

A vén diófát
már rég kivágták,
a szőlő konyhakertté
zsugorodott
s a vörösbélű körte
sem kellett
senkinek.
Mert múlik az idő,
új diófákat,
szőlőket
és pirosbélű körtéket
ültetnek.
Másutt
tájidegen tujafák
nyúlnak az égig
a kivénhedt szőlőtőkék
évszázados sorai

helyén,
s a mezsgyék
kakukkfüves vonalát
cement és
vaskorlátok
sebzik halálra.

Mi valahol
a múltban
rekedtünk.
mert kötelékeinket
oly nehéz elvágni;
megjelennek
tetteinkben,
döntéseinkben
és megszépült,
soha le nem vetett
emlékeinkben,
mindabban,
amit életünk lényegének
nevezünk.

*Ágota és Géza= Tatay Ágota, Vasy Géza